

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Némethy Éva ügyvéd által képviselt **Budapest Főváros Önkormányzata Főpolgármesteri Hivatal** (1052 Budapest, Városház u. 9-11.) felperesnek - a Kádár Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kádár Zsófia ügyvéd) által képviselt alperes ellen **bankgarancia teljesítése** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. november 24-én meghozott 32.G.40.912/2010/7. számú ítélete ellen az alperes 8. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

### Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 (tizenöt) napon belül 150.000 (százötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

### Indokolás:

Kereseti kérelmében a felperes 10.825.351 Ft és annak 2009. augusztus 15-től a kifizetés napjáig járó törvényes kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Ptk. 249. § alapján.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a perbeli bankgaranciákban ahhoz a feltételhez kötötte a fizetést, hogy a vállalkozó a szerződést nem szerződésszerűen teljesíti, nem pedig ahhoz, hogy azt nem szerződésszerűen javítja ki. A bank gyakorlata az, hogy garanciális, jótállási kötelezettség nem teljesítése esetére jótállási vagy szavatossági megnevezésű bankgaranciát ad ki. A Ptk. 277. és 248. § alapján a jóteljesítés és a jótállás a megbízót más időpontban terhelő kötelezettségek.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 10.825.351 Ft-ot és annak 2009. augusztus 15-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegét, valamint 300.000 Ft perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak az adóhatóság külön felhívására a felperes illetékmentessége folytán le nem rótt 649.500 Ft kereseti illetéket.

Ítéletének indokolása szerint a perbeli esetben egy hárompólusú jogviszonyról és két szerződéses kapcsolatról van szó. Az egyik szerződés a felperes közlekedési ügyszálya és a vállalkozó között jött létre, míg a bankgarancia teljesítésére irányuló megállapodást a vállalkozó kötötte az alperessel. A perben az volt az eldöntendő kérdés, hogy az alperes bankgarancia-nyilatkozata vonatkozik-e a bankgarancia lehívásában megjelölt eseményekre. A bankgarancia-nyilatkozat ugyan az alperes egyoldalú nyilatkozata volt, értelmezésekor azonban a következőket vette figyelembe. A nyilatkozat maga is utal a vállalkozási szerződésre, és tartalmazza: a megbízó tájékoztatta az alperest arról, hogy a vállalkozási szerződés alapján őt terhelő kötelezettségek teljesítését kell biztosítani bankgaranciával. A vállalkozási szerződés ugyan jóteljesítési biztosíték adását írta elő, ez azonban a jótállási időtartamon alapult, és futamideje a jótállási idő leteltét követő 60 nap. Ezt tükrözi a bankgarancia-nyilatkozat is, amely 2011. február 11-ig tartotta fenn a nyilatkozat hatályát. A nyilatkozatban az alperes kijelentette, hogy visszavonhatatlan és feltételek nélküli garanciát vállal a kedvezményezett javára a szerződés alapján megbízót terhelő kötelezettségekkel kapcsolatosan. A vállalkozási szerződés kötelezettjét azonban nemcsak a szerződés teljesítésének kötelezettsége terhelte, hanem a hibátlan teljesítés kötelezettsége és a szavatossági kötelezettség is. Ezt erősíti meg a nyilatkozat 2. pontja is. Mindezek alapján a bankgarancia-nyilatkozat tartalmának értelmezésekor a felperes álláspontját fogadta el, és ez alapján megállapította, hogy a bankgarancia-nyilatkozat kiterjed a vállalkozót a szerződés alapján terhelő mindennemű kötelezettségére, így különösen a nem vagy nem szerződésszerű teljesítésre. A hibás teljesítés nem szerződésszerű teljesítésnek minősül. Az alperesnek az az állítása, hogy a helytállását kifejezetten a teljesítés időpontjára korlátozta volna, nincs összhangban a nyilatkozat tartalmával és hatályával. Ezért a Ptk. 249. § alapján kötelezte az alperest a teljesítésre és a keresettel egyező késedelmi kamat megfizetésére. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése, míg az illetékről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 15. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Fellebbezésében az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

Kiemelte, hogy jóteljesítési bankgaranciát adott ki a kedvezményezett felperes javára. A kedvezményezett a bankgaranciákat azonban jótállási kötelezettség megszegése jogcímen hívta le. Az elsőfokú bíróság tévesen nem a bankgarancia, hanem a bankkezesesség szabályait alkalmazta a jogvita elbírálásánál. Utóbbi egy járulékos jogviszony, amely az alapügylettől függ, a bankgarancia viszont a bank önálló kötelezettségvállalása, melyben arra kötelezi magát, hogy a garanciában közölt feltételek szerint a jogosult felhívására az alapügyletre tekintet nélkül fog

fizetni, tehát lemond az alapügyletre visszanyúlás jogáról. Az ICC 458. számú szokvány és a Ptk. 249. § szerint sincs lehetősége a banknak arra, hogy bankgarancia esetén az alapügyletbe nyúljon vissza. A per tárgyát képező bankgaranciák ugyancsak nem engedik meg ezt, ráadásul azt tartalmazzák, hogy amennyiben a kedvezményezett kijelenti, hogy a megbízó a teljesítési kötelezettségét nem teljesíti, akkor fizet. A kedvezményezett azonban nem ezt jelentette ki, hanem azt, hogy a megbízó a jótállási kötelezettségét nem teljesítette. Az ítéletet kizárólag a bankgarancia-nyilatkozat alapján kellett volna meghozni, és ezért az elsőfokú bíróság tévesen építette be a tényállásba a közbeszerzés, az ajánlat és legfőképpen a vállalkozási szerződés feltételeit. A per tárgyát képező jogviszony kizárólag a peres felek között áll fenn, melyet egyetlen okirat, a bankgarancia-nyilatkozat rendez. Az elsőfokú bíróság a kereset megalapozottságát 5 indokkal támasztotta alá, tévedett azonban, amikor azt állapította meg, hogy a bankgarancia a megbízó valamennyi kötelezettségének elmulasztásakor lehívható. A bankgaranciák fajtáinak változatossága ezzel szemben azt tükrözi, hogy azok a megbízó egyes kötelezettségeihez igazodnak, jelen esetben pedig a bankgarancia kizárólag a szerződésszerű teljesítést biztosította, a nem szerződésszerű teljesítést azonban nem.

Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a felperesnek a teljesítési bankgarancia megnevezésű nyilatkozat elfogadásával kapcsolatos felelősségét. Olyan bankgaranciát bocsátott ki, amelyre a megbízó megbízta, a felperessel nem volt kapcsolatban. Ezért a felperes a kárát maga okozta, ha pedig abban csak közrehatott, az elsőfokú bíróság a közrehatás arányát nem állapította meg. Ezért amennyiben a keresetet a másodfokú bíróság nem utasítja el, akkor az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot kötelezze új eljárásra a kárban való közrehatás arányának megállapítása céljából.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdés szerint fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért azt a másodfokú bíróság egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokaival is maradéktalanul egyetértett, az elsőfokú ítélet helyes indokait ezért nem ismétli meg, határozatában azokra a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján csak visszautal, és kizárólag a fellebbezésben előadottak miatt emeli ki a következőket.

A fellebbezésben kifejtett érveléssel szemben az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte a perbeli bankgarancia-nyilatkozatokat. Azok 2. pontjai ugyanis egyértelműen azt a nyilatkozatot tartalmazzák, hogy a bank a kedvezményezett lehívása alapján a megjelölt összegben akkor teljesít fizetést, ha a lehívásban a

kedvezményezett kijelenti, hogy a megbízó „nem teljesítette, vagy nem szerződésszerűen teljesítette a szerződésben foglalt kötelezettségeit”. A felperes pedig a lehívásban azt jelentette ki, hogy a megbízó hibásan, azaz nem szerződésszerűen teljesített, következésképpen a bankgarancia-nyilatkozatokban megfogalmazott feltételnek megfelelően kérte az alperes teljesítését. Mindezekből következik, hogy a fellebbezésben írtakkal szemben semmilyen jelentősége nincs a perben annak, hogy az alperes milyen tartalommal szokott különböző fajtájú bankgaranciákat vállalni.

Keresetében a felperes kizárólag a Ptk. 249. § alapján érvényesített igényt, követelése jogcímeként más jogot nem jelölt meg. Az elsőfokú bíróságnak ezért a felperes kártérítési felelősségét, kárát, ebben való közrehatását nem kellett vizsgálnia, erre bizonyítást sem kellett lefolytatnia (Pp. 121. § (1) bekezdés c) pont, 163. § (1) bekezdés, 3. § (4) bekezdés). Minden ténybeli és jogi alapot nélkülözött így az alperesnek a Pp. 252. § (3) bekezdésére alapított és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványa.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem volt eredményes, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdés folytán köteles a felperes jogi képviseletével felmerült és a kifejtett munkával arányosan megállapított összegű, áfával terhelt ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget megfizetni (32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdés).

Budapest, 2011. május 24.

**Dr. Tölg-Molnár László s.k.**  
a tanács elnöke

**Dr. Hőbl Katalin s.k.**  
előadó bíró

**. Madarász Anna s.k.**  
bíró

A kiadmány hitelül: